ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ **ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.**

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Δ'.

Ὁ Γιῶργος τἄχε σαστίσει.... Τὴν Παναγία τὴ δική του τὴν φανταζότανε μὲ κάτι τὸ φτωχό, τὸ ἄγνό, τὸ σεμνὸ καὶ τὸ καλόκαρδο, μὲ κάτι σὰν τοῦ σπιτιοῦ του τὴν ἀπλότητα καὶ σὰν τῆς Ἀνθούλας τὴ δροσιὰ καὶ τῆς μητέρας του τὴ ζέστα. Ἐκείνη ἡ κυρία, ποὺ ποζαρισμένη καὶ στολισμένη μπροστά του ἐστεκότανε, δὲν ἦταν βέβαια ἡ ἀληθινὴ ἡ Παναγία, ὅπως τοῦ Φίλιππα ἡ γυναῖκα, δὲν ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ αὐτὸς ὀνειρευότανε.

Καὶ νόμισεν ὅτι ἐκεῖ, ποὺ σκιφτὸς μπροστά της ἤτανε, ζητῶντας τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη της, νόμισε, εἴπαμε, πὼς θὰ τὴν ἄκουγε, μὲ τὴ φωνὴ τῆς Φιλιππίνας, νὰ τοῦ λέη :

— Μερσί, νὰ λές. Τ' ἀκοῦς ; Μερσὶ νὰ λές !.... Ὄχι εὐχαριστῶ.

Καὶ πάλιν ὁ νεωκόρος τὸν ἐπλησίασε :

— Γιατί, καλόπαιδο, εἶσ' ἔτσι σαστισμένο ;

— Νά, τοῦτα τὰ κονίσματα !....

— Ἀ ! κατάλαβα.... Εἶνε πρώτης τάξεως ! Ἕνας φράγκος ζωγράφος τἄφκιασε. Πεντακόσια φράγκα χρυσᾶ γιὰ κάθε ἕνα πῆρε.

Τοῦ πέταξαν ἕνα πορτοφόλι.

Μὰ εἶνε ὅμως τέχνη, ἔ ; Γιὰ κύττα ἡ Παναγία πῶς ἀστραποβολάει...

* * *

Καὶ πάλιν ὁ Γιῶργος, τὰ χέρια ἔχοντας στὶς τσέπες, ἔξω στοὺς δρόμους βρέθηκε.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ βάρυνε τὴν καρδιά, ἀντὶ νὰ τοῦ τὴν ἀλαφρώση....

Καὶ σκυφτὸς τράβηξε κ' ἀνέβηκε νὰ ἰδῆ λίγο τὴ θάλασσα τὴν πικροχυματοῦσα, ποὺ ἀπὸ τὰ ὄνειρα καὶ τὶς ἀγάπες του, σὰν στρίγγλα θὰ τὸν ἄρπαζε.....

Ἔφτασε τέλος κ' ἡ μέρα τοῦ μισεμοῦ.

Ὁ Γιῶργος μπῆκε μέσα σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ χορωπηδοῦσε, καβαλλικεύοντας τὰ κύματα, κ' ἐτράβηξε γιὰ τὸ ὑπερωκεάνειο, ποὺ μαῦρο, σὰν κατνισμένος πύργος, μακρυά, στὴν ἀνοιχτὴ τὴ θάλασσα, στεκότανε.

Εἶχε ὅλα τοῦ μετανάστου τὰ προσόντα.

Ὁ γιατρὸς τὸν εὕρισκε ἀρτιμελῆ καὶ τὸ κομπόδεμά του περιεῖχε ἀκόμα τὸ ὁριζόμενο ποσόν, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τοῦ ἐπετρέπετο ἡ ἔξοδος στὸν Νέο Κόσμο.

Τὰ μάτια του, μάτια ἀετοῦ, καὶ στὸ ἀπέναντι βουνὸ διακρίνανε τὸν ἄνθρωπο.

— Βλέπεις καλά ; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ἂν βλέπω, λέει ; Καὶ τὴν Ἀμερικὴ μπορῶ νὰ δῶ, ἂν καλοκυττάξω....

Τὸ βέβαιο ὅμως εἶνε πώς, ἔξω στὴν πόλι, «ἐκεῖ ποὺ χάζευε» ὁ Γιῶργος, παρ' ὀλίγο οἱ λωποδύτες νὰ τοῦ πάρουν τὰ λεπτά.

Τοῦ ρῆξαν ἕνα πορτοφόλι κάτω, προσποιηθῆκαν πὼς τὸ βρήκανε μαζὶ καὶ ἔπειτα ζητοῦσαν νὰ μοιραστοῦνε τὰ λεφτὰ τοῦ δικοῦ του πορτοφολιοῦ. Λασκαλεμένος ὅμως ὁ Γιῶργος τοὺς ἀπέφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἕνας ἄλλος τὸν πλησίασε.

— Θὰ εἶσαι μετανάστης ; τοῦπε.

— Βέβαια.

— Καὶ ξένος... Δὲν θὰ ξέρης τὴν πόλι, ἀσφαλῶς. Καὶ ἐγὼ γιὰ μετανάστης εἶμαι. Μὴν θέλεις νὰ σοῦ βγάλω εἰσιτήριο ;

Ὁ Γιῶργος γύρισε τὴν ἀγκλίτσα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ προτείνοντας τὴν χοντρὴ ἄκρη της, ἀπάντησε :

— Ναί ! Μὴ θέλεις νὰ σοῦ μετρήσω τὰ λιανά ;

Ἔτσι πειὰ τὸ μάτι του πῆρε φόβο. Ἔφτασε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του νὰ φοβᾶται. Σὲ κάθε ἐπαφὴ ἀνθρώπου ταρασσόταν, καὶ γιὰ κάθε ἕναν ποὺ τὸν κύτταζε, σχημάτιζε κακὴ ἰδέα. Μιὰ μέρα στὸ δρόμο, μιὰ Ἐγγλέζα στάθηκε καὶ καμάρωνε τὸ λυγερό του τὸ κορμὶ μὲ τὴ λευκὴ φουστανέλλα καὶ τὸ νεανικό, τὸ ἀνθισμένο πρόσωπό του.

— Κόματς !.... τοῦ εἶπε.

— Χμ ! Διανοήθηκε ὁ Γιῶργος, νὰ καὶ ἕνας λωποδύτης ἀρσενικοθήλυκος !.....

— Κόόματς !....

— Ἄϊντε, ρὲ σκιάχτρο καὶ σὲ μένα δὲν περνᾶν αὐτοῦνα, τῆς φώναξε ἄγρια.

* * *

Εἶχε πάθει σχεδὸν μανία καταδιώξεως.

Τὸν βαρκάρη, ποὺ τὸν πῆρε νὰ τὸν πάη στὸ βαπόρι, στάθηκε καὶ τὸν ρώτησε :

— Βαρκάρης εἶσαι ἐλόγου σου ἢ λωποδύτης ;

— Βαρκάρης.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Μὰ τὸ Θεό, βαρκάρης εἶμαι, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές ;

— Καλά.....

* * *

Μέσα στὴ βάρκα βρίσκοταν πλῆθος μεταναστῶν.

Ἐκεῖ ἦταν καὶ μιὰ γυναῖκα μὲ τέσσερα παιδιά. Ἐπήγαινε κ' αὐτὴ στὴν Ἀμερική, ὅπου εὐδοκιμοῦσε, κερδίζοντας χρήματα, ὁ ἄντρας της.

— Ἔξη χρόνια εἶνε ποὖφυγε, ἔλεγε στὸ Γιῶργο μὲ παράπονο. Μ' ἄφησε ἑνὸς χρόνου νυφοῦλα μὲ τὸν μεγάλο μου τὸν γυιό....

Κόόόόόόματς !

Ὁ Γιῶργος ἐξεπλάγη.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, τῆς εἶπε ἔξαφνα ἕνας ἄλλος ἀπ' τὴ βάρκα. Τὰ ἄλλα τρία παιδιὰ ποῦχεις, πῶς τἄκανες ; Κατὰ παραγγελίαν ;....

Ἐκείνη τοὺς διηγήθηκε ἔπειτα τί χρήματα ποὺ κέρδιζε ὁ ἄντρας της. Τί οἰκονόμος καὶ τί νοικοκύρης ποὺ εἶνε. «Πεντάρα ἅμα πιάνει στὸ χέρι του, ἑφτὰ κόμπους τὴ δένει». Νοικοκύρης, ὄχι ψέμματα !.... Κι' ἂν πῆς δὰ κ' ἀπὸ προκοπή !....

Καὶ διηγεῖτο γιὰ τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἔστελνε.

— Ὅλο καὶ δολλάρια !.... Ἄϊντε τὰ σκασμένα !...

— Ἅμα εἶνε κανεὶς ὁμογενής, πολλὰ μπορεῖ νὰ κάμη, εἶπε κάποιος.

Ἔπειτα τὸ λόγο ἔλαβε ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος ξαναγύριζε στὴν Ἀμερική. Πολὺ περίεργος ἄνθρωπος, ἀλήθεια.

Τὰ δάχτυλά του γεμάτα δαχτυλίδια, καδένες στὸ ρολόγι, καδένες στὰ κλειδιά, στὸ μολυβάκι τὸ ἐπίχρυσο, στὰ ματογυάλια !.... Στὴν καρφίτσα καὶ στὰ κουμπιὰ ψευτοδιαμάντια, στίλβοντα καὶ ἀστραποβολοῦντα. Δὲν ἦταν ἄνθρωπος αὐτός, ἦταν βιτρίνα χρυσικοῦ.

— Καὶ σεῖς ξαναγυρίζετε εἰς τὰς.... Ἀμερικάς ; τὸν ρώτησε ἕνας «μεταναστάτης» ἐμπορουϋπάλληλος.

— Ναί, στενοχωρήθηκα πολύ, ξέρετε, στὴν... Ἑλλάς ! Δὲν ἔχει ποῦ νὰ ἐστα θῆ κανεὶς καὶ πῶς τίνι τρόπῳ νὰ διασκεδάση....

— Καὶ ἔχετε πολλὰ χρόνια στὴν Ἀμερική ; διέκοψ' ἕνας ἄλλος.

— Μάλιστα. Μόλις ἐφθά.

— Καὶ εἰς ποῖο μέρος ἐργάζεσθε, παρακαλῶ ;

— Εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα. Ξέρετε τί εἶνε τὰ ἀνθρακωρυχεῖα ; Ἐκεῖ ποῦ ἐξαγάγονται οἱ ἄνθρακες. Δὲν ξέρετε τί ὡραῖα εἶνε ἐκεῖ !.... Θελκτικόν, πολὺ ρωμαντικὸν διὰ νὰ κερδίση χρήματα κανείς. Ὁ χρυσὸς ξέρετε εἶνε.....

— Ἄνθρακες....

— Ναί, στοὺς ἄνθρακας εὑρίσκεται ὁ χρυσός. Διότι τί σημαίνει περικαλῶ, ἄνθρακες ; πόθεν ἐξαγάγονται οἱ ἄνθρακες ;....

— Ἐκ τοῦ ἀναθρώσκω, διέκοψεν ἕνας γραμματοδιδάσκαλος.

— Καὶ δὲν σᾶς ἤρεσαν αἱ

—Βαρκάρης εἶσαι ἐλόγου σου ἢ λωποδύτης ;

Στὰ ἀνθρακωρυχεῖα.

— Ἐφθά, παρακαλῶ !

Ἀθῆναι ; ρώτησε πάλι ὁ ἐμποροϋπάλληλος.

— Πφ ! Ἀθῆναι ! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω οὐδὲ μ ὐ δ ε μ ί α ν στιγμὴν στὴν Ἑλλάδα !

— Περίεργον ! Ἐζήσατε, βλέπετε, ἕξη ἔτη στὴν Ἀμερική.

— Ἔφθά, παρακαλῶ.

— Ἐφτά ! Ἑπτὰ ἔτη σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο καὶ δὲν στενοχωρηθήκατε, καὶ στενοχωρεῖσθε στὰς Ἀθήνας !

— Ἐ, τί νὰ γίνῃ;... Εἶνε, βλέπετε, πολὺ πληχτική ἡ Ἑλλάς !

Εὐτυχῶς ἕνας αἰφνίδιος τῆς βάρκας τρανταγμὸς τοὺς ἀνακάτεψε ὅλους. Ὁ ἐξ ἀνθρακωρυχείων ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ἡ γυναικοῦλα μὲ τὰ τέσσερα παιδιά, τὰ κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς συζύγου της, βρέθηκαν μύτη μὲ μύτη. Ὁ Γιῶργος βρέθηκε καβαλικεμένος στὸ δάσκαλο ! Λέματα, ἄνθρωποι καὶ σακκούλια, ἀνακατώθηκαν σὰν σαλάτα.

— Ἀβάραααααααα ! φώναξε.

Ὁ βαρκαδόρος τραβῶντας γερὲς κουπιὲς στὴ βαθυγάλανη τὴ θάλασσα, πιτσιλίδες ἀρμυροῦ νεροῦ ἔβρεξαν τῶν ταξειδιωτῶν τὸ πρόσωπο. Κάτι τὸ ἀηδὲς αἰσθάνθηκε τότε ὁ Γιῶργος μέσα του, κάποιο κρύο, νὰ τρέχῃ ἀόρατο, στὸ σῶμα του ἐπάνω.

Μετάνοιωσε, μετάνοιωσε πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασί του.

Ὅλον τὸν κόσμο, καὶ ὅλη τὴν Ἀμερική, καὶ ὅλα τὰ βουνὰ μὲ τὰ χρυσάφια ἔδινε νὰ ἤταν πάλι στὸ σπίτι του, δίπλα στὴ φωτιὰ ποὺ τσιτσιρίζει ρίχνοντας ὁλόχρυσα τὰ ἀναμμένα κάρβουνα στὴ γωνιά...

— Ἄχ ! Ἀνάθεμά την γιὰ Ἀμερική !...

Νὰ ἤταν τοὐλάχιστον ψέμμα ! Νὰ ἤταν ὄνειρο κακό! Νὰ ἤταν ἀπάτη ! Ἄχ, πῶς ἤθελε νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτὸ ὄνειρο καὶ νὰ βρισκόταν μέσα στὸ σπίτι του !

— Φλάστ ! Φρρρρρρ ! Φλάστ ! Φρρρρρρ !

Ὁ σκληρὸς βαρκάρης ἀλύπητα τραβάει τὶς κουπιὲς στὴ θάλασσα. Καὶ κάθε βούτημα κουπιοῦ καὶ ἕνα βῆμα, πρὸς τὴν πικρὴ τὴν ξενητειὰ καὶ τὴ φαρμακωμένη.

— Φλάστ ! Φρρρρρρ ! Φλάστ ! Φρρρρρρ !

Πονάει ὁ Γιῶργος, μὰ τί νὰ κάνῃ; Ὅσο προχωροῦν στὸ βαπόρι, τόσο πιὸ πολὺ αἰσθάνεται τῆς μοναξιᾶς τὸ φόβο, τόσο πιὸ πολὺ σφίγγεται ἡ καρδιά του. Κρυώνει καὶ διπλώνεται καλὰ στὸ χράμι, ποὺ ἡ ἀδερφή του στὸν ἀγγαλειὸ τὸ ἔφτιασε καὶ ἡ μητέρα του τὸ ἔγνεσε τὸ νῆμα. Ἐμύριζε ἀκόμα τὸ χράμι ἀπὸ τὴν ἀγιὰ τῆς πάστρας καὶ τοῦ σπιτιοῦ τὴ μυρωδιά. Καὶ καθὼς σφιχτὰ ἀπάνω του τὸ ἔζωσε ὁ Γιῶργος, μιὰ παρηγορητικὰ θερμότητα αἰσθάνθηκε, σὰν ὅλα τὰ χεράκια τῶν δικῶν του, σφιχτὰ καὶ στοργικὰ νὰ τὸν ἀγκάλιασαν γιὰ νὰ τὸν ζεστάνουν !...

Κι' ἡ βάρκα ὅλο προχωροῦσε, ὅλο προχωροῦσε στὸ μαῦρο τὸ βαπόρι, ποὺ διαρκῶς ἐκάπνιζε λερώνοντας τὸν οὐρανό...

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΝΗΓΩΝ

Ἕνα κυνηγετικὸ σκυλὶ—ἀναφέρει ὁ χρονικογράφος Αὔγουστος Βιλμὸ—ποὺ ἀνῆκε σὲ κάποιο τυφλὸ ζητιάνο, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου του, ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ κάθεται κάθε μέρα στὸ μέρος ὅπου καθόταν πρὶν ὁ κύριός του.

Ἔχοντας ἕνα δισκάκι στὸ στόμα, ὁ σκύλος ἐδεχόταν τὶς ἐλεημοσῦνες τῶν διαβατῶν καὶ ἔζησε ἔτσι ἀρκετὰ χρόνια. Ὅταν ἐψόφησε, βρῆκαν μέσα σὲ μιὰ τρύπα, ὅπου συνήθιζε νὰ χώνεται καὶ νὰ κοιμᾶται, εἰκοσι χιλιάδες φράγκα !...

Αὐτὰ ἦσαν τὰ κέρδη τόσων ἐτῶν ἐπαιτείας...

* * *

Ὁ Μάριος, ἔπειτα ἀπὸ κινῆγι μιᾶς ὁλόκληρης ἡμέρας, ξαναγυρίζει ἄπρακτος στὸ σπίτι του. Μὰ ἐπειδὴ ντρέπεται νὰ παρουσιαστῇ μὲ ἀδειανὰ τὰ χέρια, περνάει προηγουμένως ἀπὸ τὴν ἀγορὰ κι' ἀγοράζει ἕνα λαγό.

— Νὰ κινῆγι μιὰ φορά ! λέει στὴ γυναίκα του φτάνοντας στὸ σπίτι του.

Ἡ γυναῖκα του παίρνει τὸ λαγό, τὸν ἐξετάζει προσεχτικὰ καὶ φωνάζει :

— Μὰ ὁ λαγὸς αὐτὸς δὲν ἔχει καμμιὰ πληγή !... Πῶς τὸν ἐσκότωσες;

Τότε ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος δὲν χάνει ποτὲ τὴν ἑτοιμότητά του, τῆς ἀπάντησε :

— Ὁ δυστυχισμένος, μόλις μὲ εἶδε, ψόφησε ἀπὸ τὸ φόβο του !

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΗΣ ΤΥΝΙΔΟΣ

Τὸ λουτρό. Ἡ ἀποψίλωσις. Τὸ βάψιμο καὶ τὸ στόλισμα τῆς νύφης. Πῶς τὴ φορτώνουν μὲ βραχιόλια καὶ δαχτυλίδια. Ἐπὶ τοῦ «κουμπᾶ». Ὅταν ἡ νύφη ἔχει δώσει ἄλλοῦ τὴν καρδιά της. Τὸ κέρασμα καὶ τὸ σπάσιμο τοῦ ποτηριοῦ. Πρὸς τὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Ἕνα βῆμα μπρὸς καὶ δυὸ πίσω. κ.τ.λ.

Οἱ γάμοι τῶν Ἑβραίων τῆς Τύνιδος ἔχουν πολλὴ γραφικότητα καὶ παρουσιάζουν ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον. Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ στέλνουν στὸ σπίτι τῆς νύφης ἀρώματα, παντόφλες κι' ἕνα χρυσοκέντητο φόρεμα.

Τὴν ἴδια μέρα ἡ νύφη, ντυμένη μὲ τὴν καλύτερη στολή της καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς οἰκείους της, ὁδηγεῖται στὸ λουτρό. Ἀφοῦ τελειώση τὸ μπάνιο, τῆς ἀλείφουν τὸ πρόσωπο μὲ μιὰ ἀλοιφὴ καὶ τὴν ἀφίνουν νὰ στεγνώση. Ἡ ἀλοιφὴ αὐτὴ καίει καὶ ἐξαφανίζει τὸ λεπτὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου τῆς νέας. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ βάφουν τὰ φρύδια τῆς νύφης μὲ μαῦρο χρῶμα καὶ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων της μὲ κόκκινο (κινᾶ).

Ὅταν ξημερώση ἡ μέρα τοῦ γάμου, ἡ νύφη, ἡ ὁποία στὸ διάστημα τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἐδέχετο συμβουλὲς κι' ὁρμήνιες ἐκ μέρους τῶν γονέων της, περιστοιχίζεται ἀπὸ νέες ἀνύπαντρες ποὺ καταγίνονται μὲ τὸ ντύσιμό της καὶ τὸ στόλισμά της.

Ἡ φίλες τῆς νύφης βάζουν στὰ μπράτσα της βαρειὰ καὶ πολύτιμα βραχιόλια καὶ περνοῦν σ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὸ δαχτυλά της ἀκριβὰ ἀδαμαντοκόλλητα δαχτυλίδια. Ἔπειτα βάφουν γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ πρόσωπό της.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ νύφη, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα, προσποιεῖται ἐντελῶς τὴν ἀδιάφορη καὶ δὲν δίνει καμμιὰ σημασία σὲ ὅσα γίνονται γύρω της.

Ὅταν τελειώση τὸ στόλισμά της, ὁδηγοῦν τὴ νύφη στὸν λεγόμενο «κουμπᾶ», ἕνα εἶδος μεγάλου σκαμνιοῦ πολυτελοῦς, ἀπάνω στὸ ὁποῖο θρονιάζεται αὐτὴ μὲ μεγαλοπρέπεια. Μόλις καθήση ἡ νύφη, ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀρχίζουν ἔξαφνα ὕμνοι καὶ ψαλμοί, ἐνῶ συγχρόνως ἐξορμοῦν πρὸς τὸ μέρος της οἱ συγγενεῖς της, οἱ φίλοι καὶ οἱ ραββῖνοι.

Στὴ μέση ὅλων αὐτῶν βρίσκεται ὁ γαμπρός, ὁ ὁποῖος διευθύνεται πρὸς τὸν «κουμπᾶ» καὶ κάθεται στὸ πλευρὸ τῆς νύφης. Ἐκείνη τότε τὸν σκεπάζει μὲ τὸν κόκκινο πέπλο της κι' αὐτὸς τῆς προσφέρει τὸ δαχτυλίδι του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἡ νέα θ' ἁπλώση στὸ γαμπρὸ τὸ χέρι της γιὰ νὰ τῆς φορέση τὸ δαχτυλίδι, ἂν τυχὸν ἀγαπάη κανέναν ἄλλον, ἐκεῖνος πλησιάζει μὲ τρόπο καὶ τῆς δίνει τὸ δικό του δαχτυλίδι, ἀπότε ὁ γάμος θεωρεῖται διαλυμένος κι' ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς παίρνει τὰ βρεγμένα του καὶ φεύγει...

Ὅταν ὅμως ἡ κόρη δὲν ἔχη δώσει ἄλλοῦ ποτὲ τὴν καρδιά της, ἀφίνει πρόθυμα νὰ τῆς φορέση ὁ γαμπρὸς τὸ δαχτυλίδι του. Τότε ἡ γυναῖκες ποὺ βρίσκουνται συγκεντρωμένες στὸ σπίτι, ἀρχίζουν νὰ ξεφωνίζουν δυνατά, εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς.

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ φέρνουν ἕνα ποτῆρι γεμάτο κρασί, ἀπ' τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ πιοῦν μὲ τὴ σειρὰ οἱ νεόνυμφοι, οἱ ραββῖνοι καὶ ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι. Ἔπειτα ρίχνουν καταγῆς τὸ ποτῆρι μὲ δύναμι, τὸ σπάζουν καὶ καθένας ἀπ' τοὺς προσκαλεσμένους παίρνει μαζύ του ἀπὸ ἕνα μικρὸ κομμάτι.

Μετὰ ταῦτα ψάλλονται διάφορες θρησκευτικὲς εὐχὲς συνοδευόμενες ἀπὸ μουσικὴ καὶ ἐπακολουθεῖ διανομὴ κουφέτων καὶ λικέρ.

Μόλις νυχτώση, ἡ νύφη ὁδηγεῖται στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Θέλοντας ὅμως νὰ δείξη τὴ λύπη της γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της κι' ἀπ' τὸ πατρικό της σπίτι, κάνει δυὸ βήματα πίσω κι' ἕνα μονάχα μπρός, εἰς τρόπον ὥστε γιὰ νὰ διανύση ἕνα δρόμο πέντε λεπτῶν χρειάζεται δυὸ-τρεῖς ὧρες !

Ἡ συνοδεία τῆς νύφης ποὺ τὴν πηγαίνει στὸ καινούργιο σπίτι της, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς γονεῖς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους των, καθὼς καὶ ἀπὸ πλῆθος περιέργων, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει παντοῦ σὲ ἀνάλογες περιστάσεις. Ὅλοι αὐτοὶ κρατοῦν στὰ χέρια τους λαμπάδες καὶ ψάλλουν ἰδιόρρυθμους θρησκευτικοὺς ὕμνους.

Ἡ νύφη προχωρεῖ ἀκουμπῶντας σὲ δυὸ νέες φίλες τις ποὺ τὴ σπρώχνουν ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρός, γιατὶ ἐκείνη φαίνεται δῆθεν διατεθεμένη νὰ γυρίση πίσω. Ὁ σύζυγος, ὁ ὁποῖος προηγεῖται αὐτῆς, τὴν περιμένει στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Μόλις ἡ νύφη φτάση ἐκεῖ, τὴν παίρνει ὁ ἴδιος ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὴ νυμφικὴ παστάδα.

Ἀφοῦ τελειώσουν ἡ ἀπαραίτητες αὐτὲς διατυπώσεις, ἀρχίζει τὸ γαμήλιο συμπόσιο, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἀνδρόγυνο εἰσέρχεται στὸ συζυγικὸ βίο...